

פרופ' הנס יוחנן לינדנר ז"ל

הנס יוחנן לינדנר נולד בשנת 1922 בגרמניה ועלה ארצה עם הוריו בשנת 1936. לאחר מלחמת השחרור הוא למד רפואה וטרינארית בסידני (אוסטרליה) וסיים בהצטיינות את לימודיו לתואר Ph.D. הוא השלים באוניברסיטת קיימברידג' שבאנגליה. עם תום לימודיו, חזר לינדנר לאוסטרליה, התמנה כחוקר בכיר ב-Commonwealth (CSIRO) Scientific Research Organization והתרכז בחקר פיטואסטרוגנים. בשנת 1964, הגיע ארצה למכון ויצמן כחוקר אורח במח' לביודינמיקה, כעבור שנה הוא קודם לדרגת פרופ' חבר ובשנת 1967 הוא מונה לראשות המחלקה. פרופ' לינדנר בנה מחלקה מולטידיסיפלינארית שעסקה בחקר הפוריות ושינה את שמה ל: "חקר הורמונים".

זכות תכונותיו התרוממיות כאינטלקטואל וכמדען, נשא פרופ' לינדנר תפקידים רבים נוספים: הוא מונה במכון ויצמן כדיקן הפקולטה לביולוגיה, לראשות הועדה לקידום מדענים ולוועדה המייעצת של נשיא המכון.

בנוסף לכך, הוא היה חבר בחבר הנאמנים של ביה"ח הדסה בירושלים, היה פעיל בהקמת הפקולטה לוטרינריה ואף היה נשיא האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. בתקופת כהונתו החלה מסורת קיום הכנסים השנתיים.

פרופ' לינדנר היה פעיל גם בארגונים בינלאומיים: חבר בוועדות של WHO, של מכון מקס-פלאנק בגרמניה, של INSERM בצרפת, של ארגונים אנדוקריניים בינלאומיים וב-Editorial Board של עיתונים מדעיים. הוענקו לו תארי כבוד במס' אוניברסיטאות בעולם. בשנת 1979 הוענק לו פרס ישראל במדעי החיים והוא נבחר כחבר באקדמיה הישראלית למדעים.

בשנת 1982 הוענקו לו פרס רוטשילד בביולוגיה וכמו כן, פרס Axel-Munthe בשטח הביולוגיה של הפוריות.

פרופ' הנס יוחנן לינדנר נפטר בשנת 1982 עקב מחלה קשה.

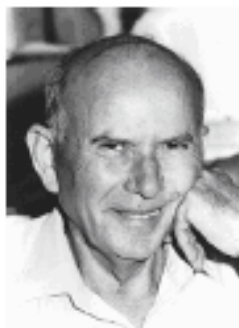
כראש המחלקה לחקר ההורמונים הכשיר פרופ' לינדנר דורות של חוקרים בתחום האנדוקרינולוגיה.

הפרס ע"ש פרופ' לינדנר הוא הפרס היוקרתי ביותר של האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. הפרס ניתן לחוקר/ת, מתחת לגיל 50, עבור הישגים מדעיים בתחום האנדוקרינולוגיה במהלך חמש השנים האחרונות.

זוכי פרס לינדנר

- 1989- ישראל חנוקוגלו
- 1990- מרדכי ליסקוביץ
- 1991- ראובן רייך
- 1992- אבי קרסיק
- 1993- רוני זגר
- 1994- עירית גרנות
- 1995- אורי פלס
- 1996- דורית אהרוני
- 1997- חנה קנטי
- 1998- בנימין גלזר
- 1999- מיכל נאמן
- 2000- רינה מידן
- 2001- חיים ורנר
- 2002- משה פיליפ
- 2003- שרה פרבר
- 2004- פואד פארס
- 2006- איתן גרוס
- 2007- אילן שמעון
- 2008- חגית אלדר-פינקלמן

2009 - Assaf Rudich

זוכי פרס חוברס

- 1992- דניאל מלול
- 1993- טלי נוה-מני
- 1994- ליאורה שוקובסקי
- 1995- איריס קרן-טל
- 1996- קרו פז
- 1997 - פואד פארס
- 1998 - אסף רוידך
- 1999- סיגל כורם
- 2000 - אפרת וורטהיימר
- 2001 - אלון חן
- 2002- רינה המי
- 2003 - יעל קלמה
- 2004 - שלומי לזר
- 2006- אמיר תירוש
- 2007- נועה שר וערן גרשון
- 2008- עירית מיבר-לוי

2009 - Ido Wolf

פרופ' ישראל חוברס ז"ל

פרופ' חוברס נולד בפולין ב-1923 והגיע לארץ בגיל חצי שנה. את חינוכו היסודי קיבל בביה"ס החקלאי ע"ש מאיר שפיה. הוא היה פעיל במשך תקופה ארוכה בשורות ההגנה, בהבאת יהודים ארצה ובצה"ל. הוא התקבל ללימודי הרפואה בשוויץ, אך בינתיים פרצה מלחמת העצמאות והוא החליט להישאר בארץ ולהשתתף בה באופן פעיל, בעיקר בהגנת אזור ירושלים. עם גמר המלחמה, סיים את לימודי הרפואה באוניברסיטה העברית בירושלים.

פרופ' חוברס שרת כרופא בית במחלקת עצבים ולאחר מכן השלים את התמחותו כרופא פנימי במחלקה פנימית בהדסה. מתוך עבודתו ברפואה פנימית ובנירולוגיה, החל פרופ' חוברס להתעניין באנדוקרינולוגיה ואף היה בין הראשונים שקיבל תואר רופא מומחה בשטח זה בארץ. הוא התעניין במיוחד בתחום הניורואנדוקרינולוגיה שבו תרם רבות מבחינה עיונית ומחקרית.

בשנת 1962 יצא פרופ' חוברס מטעם NIH להשתלמות באוניברסיטה של פנסילבניה, שם עבד בשיתוף עם פרופ' McCann שעבודתו הקנתה לו מעמד של חלוץ במחקר הניורואנדוקריני בתחום הקשר בין ההיפותלמוס והורמוני יותרת המוח, ובעיקר בגילוי ובאפיון של הפקטור ההיפותלמי המזרז את הפרשת הגונדוטרופינים מיתרת המוח (מאוחר יותר, זיהוי סופי של פקטור זה כ- LHRH ע"י Shally הקנה לו פרס נובל). עם שובו ארצה המשיך פרופ' חוברס את עבודתו במח' פנימית בביה"ס הדסה והועלה לדרגת פרופסור. במקביל לעבודתו כרופא, הוא הקים מעבדת מחקר לאנדוקרינולוגיה ניסויית במסגרת מחלקת עצבים.

פרופ' חוברס וקבוצתו עסקו בחקר מנגנונים עצביים ואנדוקריניים הקשורים בויסות חום הגוף ובתפקיד מערכת העצבים המרכזית בויסות הפעלת הורמוני הדחק. כמו כן, עסקה מעבדתו בחקר יחסי הגומלין בין ההיפותלמוס האינסולין ורמת הגלוקוז בדם. מחקריו של פרופ' חוברס הקנו לו שם בינלאומי בתחום הניורואנדוקרינולוגיה. הוא הוזמן להציג את מחקריו בפני כנסים בינלאומיים ושהה כמדען אורח באוניברסיטאות ובמכוני מחקר מהחשובים בעולם.

לצד עיסוקו ברפואה, במחקר ובהוראה, מצא פרופ' חוברס זמן לתת שירותים רפואיים ללא תמורה לאוכלוסייה מעוטת יכולת בירושלים.

ב-1975 מונה פרופ' חוברס כמנהל המח' האנדוקרינית ומכון המחקר ע"ש רוגוף בביה"ס בילינסון. עם זאת, אהבתו לירושלים ולביתו בבית-זית ושאיפתו לעסוק ברפואה פנימית על כל היבטיה, הביאו אותו לקבל את הצעת ביה"ס "ביקור חולים" לנהל את המח' הפנימית. על אף הקשיים הרבים שבהם היה נתון ביה"ס, ובמיוחד המח' הפנימית, הצליח פרופ' חוברס, בזמן קצר יחסית, לארגן צוות רופאים ועובדים ולשנות כליל את